

ΕΝΑΣ ΕΛΔΗΝ ΑΙΧΜΑΛΩΤΟΣ ΤΩΝ ΑΓΡΩΝ

Ο ΚΑΤΑΣΤΙΚΤΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ

Η συνέχεια της άλλεκτης ιστορίας που συνεχίζεται την Ελλάδα πρό 38 έτών. **Η περιπέτειες του Δημ. Τζαβέλλα.**
Ήτων πράγματι ε γιανις του Κίτσου : Μιχ τρεμερή κατάθεσης. Ο Πρίντεψης και ο δημιος Νταν Γιώργης. Μιχ άνεπαρ-ρότασσος ήταν στην περίφορμη Μπαράκιτσαρη. Δραματικές σκηνές. Όπου μπαίνει στη μέση ένας παπάς κ.τ.λ.

Γ' .

ΣΑΚΟΛΟΥΘΟΥΜΕ καὶ σήμερα τὴν παράδοξην καὶ μαστιγώδην ιστορίαν τοῦ Καταστίτου· Ἀνθρώπου, τὸν Δῆμο, Τέλλαιον, διως ὅλοι τὸν ἐνόμιζαν, τού ἀπόλοντον αὐτὸν ἐποκείμενον ποὺ συνετράφαξε πρὸ σαφάντα ἔτον τὴν πομπεύουσαν.

Στις εφωτησίες που τοι εξανάν οι
οίκειοι του και οι δημοποιηγάφοι για
τη ζωή τουν και τὸ πάθημά τουν, ὁ
Κατάστικος Ἀνδρώπος ἀπαντούσε
με μισόλογα. Μιὰ μέρα, τελός, διη-
γήθηκε τά ἔξης, σχετικά μὲ τὸ στυ-
ματισμό του :

Περιπλανόμενος στὴν ἔρημο, ἐπειδὲ στὰ ζεύρια τῶν ἀγρίων Μότζεος·
Κατώθισε δικαιοῦ νάνη φύγη, ἀλλά,
πλανόμενος κατόπιν μέσου στὰ παρ-
θένα δάση τῆς Κίνας, συνελήφθη ἀπὸ
ιαὶ φυλὴ ἀγρίων, τοὺς Ράμφοράμιτο-
ὺς ποτὶ τὸν ἑστίγιατίσαν. Τὸν ἑ-

σώμα του ἐκέντωσαν εἰλόπες φρειδών, λιονταριών, πίγρων, ζωγραφιές πραγματικών ή καὶ φανταστικών ζώων, μὲν χωμάτα καὶ τρόπους δι-
ζητούς τους, ποὺ δὲν αλειφεύσαντα ποτέ! Δέν ἄμφοισι οὐτε τὴν παραμο-
χήν μεριδὴ τοῦ κορωπίου τοῦ ποὺ νὰ μῆν τὴν στιγματίσουν. Καὶ ησαν
φορεσά τὰ ματτίνια ποὺ ἐπέρασε τότε, ὅποις καὶ δραματικά τὰ κατό-
πιν γεγονότα τῆς ζοῆς του.

Κατώφθισε τόπος νά ξερνήγι από τα ζέιμα των Αγριών Ράπτω, διέσχισε την Κίνα, έφτασε σ' ένα Ρωσικό λιμάνι, ως από κεί πήγε στην Πετρούπολη όπου, για νά ξερνή, ή μάγλωστήρες νά δεχτή τις προτάσεις ένος θεατρών, η μάγλωστη μιάς θεαματικής έπειρσησεως, ή όποια έξειδε σ' ένα πανόραμα διάφορα αξιοπειρεγού τερατών, δηλαδή Σανα με διον κεφαλιάς, νάνους, τις Σι-μαίας άδειώνες κλπ. Μαζί μι αιτώ έλγησε στο πανό-ραμα και ο άπογονος των ένδοξων Σουλιωτῶν!

Το θεατρικά απόντα έξινσταν *ζωηρή* τήν προσοχήν τῆς Πεπονιώντας νανίας, τόσο, πού και ό λιός ὁ Μέγας Δοῦξ Κονσταντίνες (πατέρας τῆς θαυμάτους της *Ελλάδος* «Ολγας», ήθελησε να εποιεφεύγῃ τὸ πανούσια τῶν τεράτων!...)

Ο Μέγας Δοῦνε, γνωζόντας τὸ βλέμμα δεξιὰ καὶ ἀ-
μιστερού, εἶδε καὶ τὸ Κατάπικτο "Αὐθίνωπον καὶ ἔμε-
νε κατάπλικτος." Αὐτὸν καὶ τὸ Τέμβελλας ἦταν σὲ τέτοια
κατάσταση, οἱ Ράνσος τυλοῦντος τὸν ἀνεγνώσιες ἀμέ-
σως. Ἐπαρχώησε συγκινήμενος, στάθηκε μηροστά στὸ
φρουραῖο "Ελλάνια καὶ τοῦ εἴτε :

— Εἰσος ὁ Δημήτριος Τζαβέλλας!... **Ο Κατάστασης**
‘Ο Καταστάσης’ Ανθεψίου συνεκπλούσιθη, θέλησε
γ' ἀρνηθῆ, ἀλλ' ο Ρόσσος πρόγραμμένει ότι δὲν γε-
ίττε... Τον είχε συμφαίνει στη στρατιωτική Σχολή του Μενάνδρου, δ-
ημοτικό ονόμα του Σούνιουώτου είχε τραβήξει την προσοχή του...
‘Ο Τζαβέλλας μάναγκαράτικας τότε να φανερωθῇ, ἀλλά παρεγέλλεται πο μιστι-
κά δικά την Μεγάλη Δοϊκά Κονσταντίνο να μήν αποσαλέστε πο μιστι-
κό του. ‘Ο Δοϊκός τών ἐπήρε πάτο το πανόραμα, τών ἐθίσθιτος χρηματι-
κῶς και τών ἐπισκοπήσεων να ξαναγυρίσει στην Έλλάδα και να ξανα-
πάτη τη δύναμι του...’

‘Η «Αιγαίοπολις» της 17 Οκτωβρίου 1892 γράφει σχετικώς :

«Πάλιν δύναται ταῦτη, ὁ Δημήτριος Τζεσέβελλας εἶχε καὶ ἄλλη ἐπίσημην ἀναγνώσιν. Μετὰ τὴν ἔκθεσόν του «Οἰνοὸς συνήνεσης τοῦ Μόναχοῦ τὴν βασιλισσῶν Αὐτοκλατίαν, ἡ δοῖα ἀνεγνώστη τὸν προστατευμένον της καὶ τὸν ἔκλεψε εἰς τὴν ἔξοχικήν της ἐπαύλιν. 'Αλλ' αἱ ἀναγνώσεις αὐτᾶς, νέα ἐξήγειραν εἰς τὴν καρδιάν των πλανούμενων οὐρανούς. Εἰληνος τὴν συνειδήσαν τοῦ γηγένους τοῦ δύναμιτος του, τοῦ προκαλούσαν καὶ λύπην, διότι τοῦ ἀνεπέλιμαζαν τὴν ἀναζήσητα τῆς καταστάσεως του, καὶ ἔτσι, ἀντὶ νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν πατρούδα του, ἐνόμιζε ὅτι ἔπειτε νὰ φεύγη μαραχών από αὐτήν, ἀφοῦ δὲ η προσοῦσε νά κρατή τὸ βάρος του δύναμιτος τοῦ δοτού εἰληνούντη... Καὶ τάχις ἀρχίστησεν τοὺς αὐτάς τὰς δημιεῖται τῷδα μὲ διακοπάς, ἀποφεύγοντας νὰ ἔστοισθον λεπτομεωδὲς τὰ παθήματα του. Τοῦ δόρυντος δὲ ἀναγνώστης τοῦ πειρατικοῦ

ματα του... Ιον αρεσον η αναμνησης της νεανικης της
ημικαιας, εις δολους οπε τα παιλινοις του γνωριμους και σημ-
αδητας, οι δοιοι των επεκσευθησαν χθες, περι των ανα-
μνησεων του διαρκεις ομιλουσι.

τι ὁ ίδιος τοῦ Τεσαλέων εὗρε εἰς τὸ μέτωπόν του τὸ σημάδι μιᾶς πληγῆς, καὶ ἀδύνατο ὅτι ἡ εὐλογία εἰλέγει ἀφῆσαι ἐπὶ τοῦ προσώπου του ἐλαφρῶν ἔγχων τῇ διαβαθμεώσει της. Καὶ, πρόγαμπτι, ἡ οὐλὴ καὶ τὰ ἔγχη σώζονται ἀδύνατον.

»Αλλά τὸ σπουδώτερον ἐπεισόδιον τὸν Δημ. Τζαβέλλα κατά τὴν φοιτησίον τοῦ εἰς τὴν Στρατιωτικὴν Σχολὴν τὸν Ἐνελέυθερον ἦν ἡ μετὰ τοῦ Γερμανῶν διδασκαλία τῆς ἔψυχος μετανοίας τοῦ. 'Ο Τζαβέλλας, ἀσκήθεις εἰς αὐτὴν ἐν Μονάχῳ, ἐπροσάλεσε τὸν διδάσκαλον τοῦ εἰς ἄγραν καὶ τὸν ἐνίσχυε... 'Αλλ᾽ ὁ Γερμανός φύμαζός, ἔξαιρες ἐξ τῆς πίτης, τὸν ἐξτήτωσε εἰς τὸ δεξιὸν ὄφθαλμον καὶ απὸ τοῦ ὁ δραματισμὸς τοῦ αὐτὸς ἔγινε σχεδὸν ἀχρηστός. Ἐφανετοῦ μοι σῶσος, μέρος τοῦ εἰς μιὰν μάργην ἐν Κίνη μιὰ σπάρισε ἐκτήτωσε τὸν Δημητρίου Τζαβέλλαν εἰς τὸν δικαίον ὄφθαλμον, καὶ τοῦ τὸν κατέστρεψε ἐντελέως.

—Οὐαὶ δὲ Λαζαρίνα! Τζαβέλλας οὐαὶ τοῦ Αθηναίου δὲν κέρδισε

»Όταν ό Δημήτριος Τσαβέλλας ήθελε εις τας Ἀθηνας, δεν ἦσαν πίστει περι της ἀδελφῆς των κυρίας Κριεζώντων, τὴν ἐνομάσε δὲ ἀποθανέντη. Δὲν ἔτουδοντε δὲ καὶ να ἐφωτισθει περι αὐτῆς, ἐπειδὴ ἐφοβεῖτο μην ἀποκαλυψθῇ. Διὰ τοῦτο, θνατ εἰς μία πόντη φυγάν την κυρίαν Ζουγαρά καὶ ἔμεινε ὅτι εἶλε κώρη της κυρίας Κριεζώντων· καὶ ὅτι ήταν Κριεζώντων εἶλε κώρη του Κίτου Τσαβέλλα, συγκεννιθῆ διος καὶ διάδοχος.

»Ότιον τῶν γένεται τῆς ἁμέρας ἀνάμε τὴν ἀπόσταση δι τὸ δουέ

»Ολην την νύκτα τῆς ήμερας ἔσεινης την επέρασε εἰς το δωμάτιόν του πλαιών πυρῷ, χωρὶς οἱ περὶ αὐτὸν νῦ μποροῦν να μαντεύσουν τὴν αἵτινα τὸν θήγανον του...«

»Είσ την κ. Παριέωνταν είλεγε αναγγελήθη πότε καιών δι την παρούσαν
ἀνθρώπος εἰς Παριέωνταν, δι όποιος είπε τονούς δι Δημήτρους Τζελέλας,
ἄλλα το πάραγμα της ἐφάντη φανταστικός. Δέν έδιστασαν μολατανά
νά προσδοτήν εἰς ἐρηνάς, ἀλλά δὲν ἔμαθαν τίποτε θευτικόνερον... «Οταν
δὲ ἔμαθαν τὴν ἀρίστην εἰς της Λήνης τοι Καταστάτουν Ανθρώπουν,
φυσικὸν δημόψηπτον διδόγησε τὴν κοινὰ Σογιάτα νά
ἐφοτήσῃ περὶ τῆς καταγωγῆς αὐτοῦ. Το δημέρηπτον
τοῦτο ἐφάντη κατ' ἄρχας ανεξήγητον, καὶ ομοιός θα-
μαστον ἀληθῶς μετά τὴν γενομένην ἀναγνώσων.
Τὸν ἔλεπε, τὸν ἔχειται, ηρεύναν τὴν φυσιογνωμίαν
του, προσεπάθειν ν' ἀνακαλύψῃ κάτι εἰς τους ὀφθαλ-
μούς του, εἰς το μετώπον του, εἰς τὸ πρόσωπον του,
εἰς τὴν στάσιν του, δι όποιον νά προσδοτήν την Τζελέ-
λικήν καταγωγήν του. Καὶ τὸ πρότον βῆμα εἰς τὴν
ἀνακάλυψην ἔσαιμεν ή ἔρευνα αὐτή, ή εν πολλοῖς φυ-
ζολογική.

— "Ωστε, ἂν δὲν σὲ ἀναγνωρίζαμε, εἰχες σκοπό
και πάλι νῦ φύγης ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα ἀγνώριστος; τὸν
ἔρωτα ή ἀδελφή του.

— Ἀγνώριστος, ναί. Δὲν ηθελα νὰ μὲ μάθουν.
Αλλά εἰδατε δι την παρουσιαθῶ στὸ βασι-

λέα. Αντό δὲν τὸ ἔξιτοσα γάρ νὰ μὲ ίδη, ἀλλ' ἐνόμισα ότι σ' αὐτὸν ἔπειται νὰ φανερώσου τὸ μαρτυρίου...” Ἐβλεπε τοῦ περιονύν τὰ χρόνια, δι. ξυγόνων στον τάρῳ μου καὶ μὲ βάραντ πεθανὼν ὁ γινός τεῦ Κίτου Τζαβέλλα. Είχα λοιπὸν συζήτησεν νά τοῦ είπα ποιὸς είμαι, νά τοῦ είστοτούσα τὰ βάσανά μου, τὰ μαρτυρία τοῦ ἐπράθησα σαμαρατιδίου χρόνια καὶ γάρ τὸν παρακαλέσα νά μι μὲ φανερόση τρίν πεθάνων. Ἀλλά τώρα τὸ ἥψελε δι Θεός νὰ πάψουν τὰ βάσανά μου. Ἀρκετά ἐπιμοθήηκα ἐλληφώνθη τὸ μαρτυρίο. Τώρα πεισμένη Χριστός ‘Ανεύτι...».

* * *

Τις ήμέρες έκεινες ή πρωτεύοντα έώραταξε τη συμπληρωσιά των γάμων του Γεωργίου και της "Ολγας. Και διως ή «Ακρόπολις της έποιμένης ήμέρας έγραψε :

«Καὶ αὐτὸν οἱ ἀργυροὶ γάμοι ἐλησμονήθησαν σχεδὸν περὶ πεπιῶδον καὶ μιθιστοματικὸν ἴστορις τοῦ νῦν τοῦ Κίτου Τέλεσθαι. Ἐκεῖνος διότι ποὺ διατρέπει ζωὴρόταν τὸ ἔνδιφαστον τοῦ κοινοῦ εἶναι διὰ τοῦτο ξέπλιθησαν ἀμφιβολίαι καὶ θινόναι περὶ τῆς ταύτης αἰτίαν! Ην κωιτάθεα ἐφ τὸν ὑπονοιῶν τούτων ἐφριθῇ δοῦτον κ. Πρώτευε, δοτίς, παρασισθεῖς χθὲς ἐνώπιον τοῦ Διευθυντοῦ τῆς Ἀστυνομίας, κατέθεντος δὲ τὸν ὑποτείμενον ὃς Δημήτριος Τέλεσθαί εἴησιλοντείνοντας εἰς Βερετάνην, διὸ τοῦτο ξέγκατεστημένον τοῦ οὗτοῦ

ούσιαν εφεύρεσην είς Βενετσία, όπου οντόφερεν πάνω στην εργαστήραν την αγορά. Τότε ο Κατάπιτος¹ Ανθόδητος τού έβηξε έκπληκτος ο νεαρή ήτο αύτος ήτο διατελέσας μέχρι του 1863 άλμας ένας Έλλας Άντα Ήρώογυν! «Ηέδη ο κ. Πριντέπης έπιμενεί εις τούτο, ώστε έχλωνται τάς πεποιθήσεις δύον, καὶ πότε πάντα τον τῶν κ. κ. Νίκη, Ζορμπά καὶ Ιάννου Τζαβέλλα, οι οποίοι ενδόσκονται εἰς διασκολώσατέ την». . .

'Ο Κατάστικτος "Ανθρωπος (Εἰκὼν τῆς ἐποχῆς)

γενούς των και ἡμπόδισαν πᾶσαν τοιάντην ἔνέργειαν.

»Ω βράδην τῆς ίδιας ἡμέρας, οἱ κύριοι Ν. Σοφιτᾶς καὶ Ἰω. Τζαβέλλας συνεννοήθησαν μετὰ τοῦ κ. Μπαΐοκατάρη (Διευθυντοῦ τῆς Ἀστυνομίας) καὶ ἀτεφάσασαν νά γίνηται ἀντιπαράστασης.

Τὴν ἄλλη μέραν ή «Ἀρχόπολις» ἔγραψε σχετικῶς τὸ ἀκόλουθα :

«Χρώμας, ἔπεισαν τὸν Κατάστικον Ἀνθρωπον ὑπὲρ ἀπολογίην τῶν μέχρι τῆς Ἀστυνομίης Διευθύνσεως, ὃντον μετέβησαν ἐφ' ἀά-
ξην. Τὴν ίδιαν ὥραν εἰς τὸ κατάστημα τῆς Ἀστυνομίας ἐλεῖτον ἥ
κ. Πριντέζης, ὁ ἀπότοτας ἀνθυπολογός Μπογώρης καὶ διὸ ἄλλοι
κύριοι. Οἱ κ. Μπαΐοκατάρης ὑπεδέχθη τὸν Κατάστικον Ἀνθρωπον,
καὶ τὸν ἔβαλεν νὰ καθήσῃ εἰς τὸν καναπέν, πλησίον τοῦ γοαφέν του.
Κοντά τοῦ ἐκάθιστος οἱ κ. Ζ. Ν. Σοφιτᾶς καὶ Ἰω. Τζαβέλλας. Οἱ κ.
Διευθυντής διέταξε τὸν νὰ δημητήσουν εἰς τὴν αἴθουσαν τὸν κ.
Πριντέζην.

»Οἱ κ. Πριντέζης, μόλις είσιτθε, ἀποτείνεται στὸν Κατάστικο
Ἀνθρωπον καὶ τοῦ λέγει :

— Μὲ γνωρίζεις;

— Αἱ, ναὶ! ἀπαντᾷ ἔπεινος. Εἰσαι δὲ Πριντέζης τῆς Βεζέτης!

— Εἰ, λοιπόν, πός τῷρα λέεις διὰτοῦ εἰσαι δὲ Δημήτριος Τζαβέλλας;
Ἐμένα δὲν μοι είπες διὰτοῦ εἰσαι δὲ δήμιος Νταή Γιώργης καὶ μοι δη-
γήνησαν διὰτοῦ εἰσοντες τόπον κεφάλια;

»Ἐνταῦθα συνήγειρ μαρξός διάλογος. Φάνεται δὲ διὰ τὸ ζ. Πριντέζης εἶχε πράγματα τὸν Κατάστικον Ἀνθρωπον ἐν Βενετίᾳ καὶ τὸν ἔ-
ξιλλα διὰ τὸν δίμονον Νταή Γιώργην, ἀπός δὲ ἡρηκήτη τὸ δούμα τοῦ,
μὴ θέλων νὰ φανερωθεῖ τὸ ἀληθές. Οἱ κ. Πριντέζης δὲν διέταξε νὰ
βεβαίωση ωφιεμένως ὅτι τοῦτος ὁ Κατάστικος Ἀνθρωπος είνει ὁ Νταή
Γιώργης.

— Σ'αλλά! εἶναι ἄσσας καὶ δὲ Δημ., Τζαβέλλας;

Αἱ δηγήσεις του, ή φυσιογνωμία του, κατὰ τοὺς λο-
λούς, ή κυρίσεις του, ή ἀπήγησης πολλῶν οἰκο-
γενευώντων ἐπεισοδίων, ή ἀνάγνωσης τῶν μαθητή-
ζων δύοντων κλπ. συμβάλλουν εἰς τοῦτο. Ἀλλά
αὐτὰ ή ἀπόλειτα τῆς γλώσσας ἀφ' ἔτερου, ή ἡλ-
θη τῆς Ἑλληνικῆς γραφῆς, ή μὴ ἀνταγωνίσις
πολλῶν εκ τῶν συμμαθητῶν τοῦ καὶ ἄλλα πολ-
λά, ἀποτοπίζουν τὴν ἀπίθετον γνώμην : «Οτι
δέν είναι δὲ Τζαβέλλας».

Καὶ ἔτοι μὴ ὑπέθεσες τὸν Κατάστικον Ἀνθρωπον
που γνόταν ἀπό τὴν μά μέρα στὴν ἄλλη πο-
σοτεινή, πο μιστρώδη. Καὶ οἱ συγγενεῖς τοῦ
Δημητρίου Τζαβέλλας δὲν ἔξεραν ποιά σπάσι νά
κρατήσουν ἀπέντατο τοῦ καὶ ή ἀγωνία τους με-
γάλουν...

Ἐξάφανα παρουσιάστηκε στὴ σκηνὴ τρίτο πρό-
σωπο, ἵνα πατάς τῆς συνομίας Νεαρούλεος καὶ
ἔδωσε νέα, δραματικὴ ὄψη στὴν ὑπόστατη αὐτήν,
τὴν δοπιά παρασόλιθουσαν μὲν ἀγόνων δέδει-
ναφέροντος Ἐλλήνες τοῦ 1892. Στὸ ἐπόμενο φύλλο θύ διηγηθοῦμε
τὴ συνέχεια.

ΜΙΚΡΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΙΣΤΟΡΙΚΟΙ ΠΑΠΑΓΑΛΟΙ

Μεταξὺ τῶν παπαγάλων ποὺ ἔμειναν ιστορικοί, πρέπει ἀσφαλῶς
νὰ συγκαταλεχθῇ καὶ ὁ παπαγάλος τοῦ Ροβεσπιέρου, ὁ ὅποιος εἶχε με-
ταρεθῆ στην 1758 ἀπό τὴν νήσο Πουνέτ καὶ εἶχε προσφεύγει κατ'-
ἄρχας στὴν ἀδελφή τοῦ μεγάλου πολιτικοῦ. Ἐκείνη τὸν ἐδώλησε κα-
τόντων στὸν ἀδελφό της καὶ ὁ Ροβεσπιέρος περνοῦσε τὴν ὥρα διασε-
δάκνουσα μαζὶ του.

Μετά τὸ θάνατον τοῦ Ροβεσπιέρου τὸ πουλὶ αὐτὸν περιηλθε στὰ χέ-
ρα τῆς χρήσας ἀριστοκράτιδος Λέ Μπᾶ. Ἡξερε νὰ ψάλη μὲ τέχνη τὴν
«Μασαλιούτιδα», τὸν ένικοῦ μόνῳ τῶν Γάλλων, σόσας δὲ ἀπονηγε νά
προφέρουν διὰ τὸ δούμα τοῦ παλαιοῦ του κυρίου, ἀνέρχασε :

— Ζήτω η δημοκρατία! Κάτω τὸ κόκκινο στέμμα!...

Όταν κατόπιν οἱ διάδοτοι τοῦ Ροβεσπιέρου ἐπηρχόθησαν ὑπὸ διωγ-
μον, ἔπινε ἔσεναν σὲ πολλὰ σπίτια, μεταξὺ τῶν διόπιν καὶ στὸ μέγαρο
τῆς χρήσας Λέ Μπᾶ.

Κατὰ τὸν διάρκεια τῆς ἡρεμήσης, ὁ παπαγάλος, ἀκούγοντας τοὺς
κλήτηρας νὰ προφέρουν μὲ κατάρξεις τὸ δούμα τοῦ Ροβεσπιέρου, ἔμανα-
σε καὶ ἀρχισε νὰ τοὺς βρεῖ καὶ νὰ ἤπτωκαραγγέντη ὑπέρ αὐτού. Οἱ κλή-
τηρες ἀσφαλῶς θύ τὸν ἐπινγάν, ἀν δὲν ἐπενέβαινε νὰ ἰδιοτήτηρια καὶ
κυρία τοῦ, ή δοτία παρασκευασθεῖται τὴν φυγή του, ἀνοίγοντας τὸ παρά-
θυρον.

Τὴν ἄλλη μέρα διωρεῖς δὲ παπαγάλος ξαναγύ-
ρισε πάσι στὸ σπίτι της ἀπό τὸν ἴδιο δρόμο. Τὸ πολὺ
ποὺ αὐτὸν ἔξισε πάρα πολλὰ χρόνια καὶ
ἀπέθανε στὰ 1840.

Ἐκτὸς τοῦ δημοκρατικοῦ αὐτοῦ παπαγάλου
ἀναφέρεται καὶ ἀναγνάλος, βασιλοφόρων δι-
μού ἀρχών, ὁ ὅποιος ἐμεγάλωσε στὰ χέρια τῶν
ὑπηρετῶν τὸν Λουδοβίκον 1ου. Μετά τὴν πτώ-
ση της βασιλείας, περιήλθε στὰ χέρια ἓνας
παπούτση, ὁ δόπιος, παρ' ὅλες τοῦ τές προσά-
θετες, δὲν κατώρθωσε νὰ τοῦ κόψῃ τὴ συνήθεια
ποὺ εἶναι νὰ φωνάξῃ κάθε τόσο :

— Ζήτω δ βασιλεύεις!...

ΑΝΑΤΟΛΙΤΙΚΕΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ

Ο ΜΠΑΞΕΣ ΚΑΙ ΤΟ ΛΙΟΝΤΑΡΙ

Κάποιος ἀτ' τοὺς παληοὺς Σουντάνους είδε μιὰ μέρα ἀτ' τὸ πα-
λάτι τοῦ μιὰ ὄμορφη γυναῖκα καὶ τὴν ἀγάπησε μὲ τρελλὸ πόθο. Ἐπει-
δὸν δὲ τοῦ κανίθησε σὲ μεγάλο βαθμὸν ἡ περιέργεια νὰ μάθῃ ποὺ
είναι, φύτησε τοὺς γυναικῶν τοῦ γαντί τοῦ πόθου τοῦ πατέρος τοῦ
ηταν γινάκια τοῦ Βεζέρη του.

Θέλοντας λοιπὸν δὲ Σουντάνος νὰ τὴν γνωφίσῃ καὶ νὰ σχετισθῇ
μαζί της μὲ κάθε τρόπο, ἔστειλε τὸ πόθο τοῦ Βεζέρη σὲ κάποια μακρινή ἐπα-
ριθμή τοῦ βασιλείου του, οἱ αὐτός τοῦ πότικοι κρυψάντο στὸ σπίτι τῆς Χαμοι-
νισσαί — δηνοὶ λέγονται ή ὅμιλα χανούνωσαν.

Ἐσείναι, μόλις είδε τὸ Σουντάνο, κατάλαβε ἀμέσως τι ήταν τὸ πόθον τοῦ:

— Πῶς ἀπαδέχεται ὁ βασιλῆς τῶν λεόντων νὰ πῇ στὸ οράζον
ποὺ τὸ πόλιν ἔνας σπάνιος μὲ τὴν ἀγάπηντη γλώσσα του;

Ο Σουντάνος κατάλαβε τότε πὼς δὲν μποροῦσε νὰ κάνῃ τίποτε,
καὶ ἀναγκάστηκε νὰ ἀποσυνθηκηθεί καταντροπαμένος. Ἀπὸ τὴν μεγάλην
τοῦ παραχώρη μάλιστα λημόνισε νὰ πάρῃ μαζὸν τοῦ καὶ τὸ ἀριθμὸν πο-
λιούδοι του, ποὺ εἰχεί τοῦ πόθου τοῦ πότικού του.

Ο Βεζέρης, ποὺ είχε φύγει πολὺ σπουδαία πότικός του, στὸ δρόμο
πῶς είχε σκέψασε κάποιο σπουδαίον πόθον για τὸ πόθον του.

Καθός ἐμπήρε τὴν κάμαρη τῆς γυναίκας του, είδε ἀμέσως τὸ ἀ-
ριθμόν ποτικού τοῦ Σουντάνου, ποὺ δὲν τὸ είχε ἀντιληφθεί πάλιόν του.

Καθός ἐμπήρε τὴν κάμαρη τῆς γυναίκας του, είδε ἀμέσως τὸν
βασιλέα διέπειρος διάλεκτον τοῦ πόθου του, είδε τὸν πόθον του πάντα τὸν
μὲν διώξην για πάντα τὴν γυναίκα του ἀπὸ ποντικού του πάντα τὸν
μὲν εἰσηγημένην πόθον της, νομίζοντάς την γι' ἄπι-
στη. Τὴν ἔστειλε λοιπὸν καντά στὸν πόθον της, για λίγον τάχα ἀφὸν τῆς ἔδοσε αρετά
χρονίατα. Εκείνην δέχτηκε μὲν εὐχαριστίαν τὴν πό-
τασι του, γιατὶ θύβελετε εἴσται καὶ τοὺς ἀγαπημέ-
νους της, καὶ πῆγε στὸ πατρικό της σπίτι.

Επειδὴ οἵμοις είχαν περασε πολλές μέρες κι' ὅ
άντοτας της δὲν πήγανε νὰ τὴν πάρῃ, φοβήθηκε
μήν την παράτησε κι' ἐμπιστεύτηκε τὶς ἐποψίες
της στοὺς ἀδελφούς της.

Ἐπειδὴ οἵμοις είχαν περασε πολλές μέρες κι' ὅ
άντοτας της δὲν πήγανε νὰ τὴν πάρῃ, φοβήθηκε
μήν την παράτησε κι' ἐμπιστεύτηκε τὶς δι-
κηγερίες σ' αὐτή κι' ὁ Σουντάνος, ὁ δοπιος ήταν ἐποχειμένος σ' αὐτή ἀτ' τὸ νόμο.

— Οταν δὲ οι δικαστής ἔζητησε ἀπὸ τοὺς ἀδελφούς της, χανούσες σ' αὐτή την
ἐκθέσιον τὰ παραπόνα τους, ἔστειλε τὸν Βεζέρην τὸν διώξην ποτεία
της δικαστής της, εἶπεν εἰλαν τὸ ξῆή :

— Δίκαιε Καδῆ, ἔδωσαμε μὲ νοῖκο στὸν Βεζέρην αὐτὸν ἔναν ὄμορ-
φο ποτεία ποτικού μὲν ἐπίγειρο παράδεισο. Είχε μέσα τὰ καλύτερα
λουλούδια καὶ τὰ σπανιότερα δέντρα καὶ ἡταν γύρω - γύρω κλεισμένος
μὲ ψηλὸ κάστρο. Τόρα διώξει νὰ μᾶς τὸν δώσῃ πάσα γυμνὸν κι' ἀφύλαζον, ἀφὸν τὸν ἐνόρατο πόθον καρπὸ καὶ τὸν ἐρήματο...

— Ηφέ δεπειτα κι σειρά τοῦ κατηγοριούνον ν' ἀπολογηθῇ, κι' ὁ Βε-
ζέρην είπε αὐτὰ τὰ λόγια :

— Τὸν ματαξὶ αὐτὸν, ἀπό τὸν χρυσονεμένενα Καδῆ, τὸν ἀγαποῦσα κι' ἐγώ
πολὺ κι' ἀναγκάστηκε νὰ τὸν δώσω πίσο, χωρὶς νὰ θέλω. Στὴν ἀπό-
φασι αὐτὴ μ' ἔφερε τὸ ἀκόλουθο περιστατικό: Μιὰ μέρα ποὺ περούσα
κάπιο αὐτὸν τὸ δέντρο καὶ θανάτασα γύρω μον τὰ λουλούδια, είδα μπρο-
στα μου κνάρια λιονταριού καὶ κατατόμαξα. Ἐπροτίμησα λιοντὸν κι'
ἐγώ νὰ παλαιοφόρω τὸ παταξέ μου στὸ τρομερὸ αὐτὸν θηρίο για νὰ
μήν υποτέσσα στὴν δογή του καὶ καταστραφό...

Πρὸ μοὺ διώξης προλάβη νὰ γνωφήν πεισσότερες λεπτο-
μερεις, ζήτησε τὸ λόγο ὁ Σουντάνος, καὶ ἀποτεινόμενος στὸ Βεζέρην
τοῦ είπε :

— Εμπα πάλι στὸν μπαξέ σου, καλέ μου Βεζέρη, καὶ μὴ φοβᾶσαι
τιποτε... Εἰναι ἀλήγουσα πάσι τὸ λιοντάρι τοῦ πόθου τοῦ πόθου τοῦ
μέσα στὸν μπαξέ κρυψα, ἀλλὰ δὲν ἀγγιζε
κανέναν καρπὸ ἀπὸ τὰ δέντρα σου. Αν θέλης
μάλιστα νὰ μάθῃς, βγήκε ξένη καταντροπασιέ-
νο κι' ούτε ξανακύτας νὰ πατήσῃ εἴδη μέσα...
Πονθενά μάλον δὲν είχε δῆ μπαξέ τόσο ώραιο,
ἄλλα καὶ τόσο πρωφιλαγμένο...

— Στοτερ' ἀτ' τὴν διαβεβαίωσι αὐτὴ τοῦ
Σουντάνου, δὲ Βεζέρης ἔτηρε πάλι στὸ σπίτι
της ποτηγή γυναῖκα του, καὶ πανωράμα
Χαμανισσαί, κι' ξέσπαν κρόνια, καὶ χρόνια εὐ-
τυχισμένοι, φυλάγοντας γι' ἀνάμνησι τοῦ πε-
ριστατικοῦ, ποὺ τους ἔτυχε, τὸ κομπολού τοῦ
Σουντάνου...

